

ΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY, JEUNE

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

ΤΗΝ ώρα που βότανε προί-προί απ' τ' καλύβι του, ο δασοφύλακας Λεμπιτύ, ακούγοντας κάποιον περιβολισμό έβλεπ κοντά του, από δάσος, στήλωσε τ' αυτιά του γι' έπειτα γρήγορασε θυμωμένα :

—Μιμη! Αυτό είνε, δίχως άλλο, τ' μονόλογον τού Ντεσφύλακα.

—Αχ, μωρέ καταραμένη λαθροθήρα, που διάλολο θά μου πιάς ; Τρείς φορές σου ξεφύραγε ίσως τώρα, μιά την τετάρτη θά σου ξεφύρασε σάγρια τ' ο καλύτεράρο σου...

—Έννοια σου, μαγρούρη !

—Όσο ξεστόμιζε αυτά τ' λόγια, ο δασοφύλακας Λεμπιτύ, τόσο καί τ' φώναζε πιο δυνατά. Τήν είχε άποχηθεί τή συνήθεια αυτή απ' τόν καρπό άζώμα που πέθανε ή γυναίκα του γι' εσπόμενος —άλλος γιά τήν 'Αμερική γι' άλλος γιά τ' στρατό— τ' τέσσερα παιδιά του.

—Απόμνησ λαιπόν γι' αυτός, σάν ένα γέρονο ζούτσουρο καταμασής σάν χέρο κιάτο. Μονάχος του μαγίρετος, μονάχος του —σάν άγομιά— ζούσε, γι' είχε γιά μόνη του παρηγοριά τή σπολή τού δασοφύλακα γιά τ' γυαλιώρο τουφέκι του.

Δέν πρόλαβε όμως έκείνο τ' προί γ' άποτελεώση τόν μονόλογό του γι' άμέσως αντίπαυσε στο δάσος ένας άλλος περιβολισμός, που νύν έκανε γιά βλαστήμηση βαρέια και γιά ξαναμονάξι με λύσσα :

—Αυτός είν' ο μετακουσμένος γροάς τού Λαριέ... —Ω, διάολε !... Ραγιατέρο έδωσαν σήματα έδω λέρα οί λαθροθήρες τής περιφερείας ; Στάσου να σ' τσακώσω καμιά φορά, μαγροσμένη, και θά σου δείξω τόν ουρανό με τ' αυτιά... Χαμιάη... Τενεκέ !...

—Ίσως τ' άπερησήμερο, ο μάτομα Λεμπιτύ τρυγούσε στο δάσος σάν λαγωνικό, με τήν έλπίδα γιά τσακώση κανέναν απ' τούς λαθροθήρες. Μά όλα τ' ψαξίματά του γι' άδης ή τρυγούσε τών λήρων στή ζαμιά : Πού γυροί και κατάνοι έκείνο, είχαν ξεφύραναί άποστειλά, δίχως κανέναν γιά τούς διη και δίχως γ' άφήσαν ποτένα ίχνη που νύν πρέθονε τ' ούρεσά του.

—Απ' τήν ημέρα εκείνη, άλλαξε πιά κατάνοι ο γέρο δασοφύλακας. Μήν μπορούσε γιά ζωνάρι τις σχετικές κατάνοι τού δασόχου του, και νοούθονε τήν άξιοπρέπεια τού νύν επαγγελματική στρατασευρισμένη πιά στή μάτια τόν κνηρούν και τόν κατάνοι τής περιφερείας, όρξιστρε άερο βαρό —στί κόκκαλα τής φτοχής γυναίκας του!— πώς θά προβαλόσε άλτήματα τόν πρώτο λαθροθήρα που θά στανανούσε.

Και φώναζε μονάχος του, λές και μελωσε σέ κανέναν :

—Τελείωσαν τ' χωριά τού ματάμα Λεμπιτύ με τούτα τ' βοσκωμένα. Τόν πρώτο που θά τσακώσω, θά τόν σκατώσω σάν τσακάλι, γι' άς πάω φιλιάη. —Όσο γιά τόν «Κανονικό ύπηρεσίαν, γιά τόν βοσκό!

Τό ίδιο βράδι, ο ματάμα Λεμπιτύ αντί γιά βγή σ' καρτέρι, βρισκόταν στο καλύβι του ροχαλιώνοντας και γνομιμένος φέσι στο μεθού!

Χαρά μεγάλη είχε φωτίσει ξαφνικά εκείνη τή βραδείά τ' οφτοχικό καλύβι του, χαρά που τόν ξαναέννοσε δέκα χρόνια και τοίδουσε ζωή καινοβία στο γέρονο κομύ του.

Κι' αυτή ή χαρά ήσαν άπύσπαστα, όπ άπυλόθηρε —έπ' τέλους— απ' τ' στρατό ο μικρότερος τού γιός.

—Ρεαύ... Ρεαύ... Παιδί μου, άγαλαμένο. —Ηόθεζ κοντά μου έπ' τέλους ; Ξαναάφες τόν πατεροίλη σου, που τόσο σ' αγαπάει ;... Γιατί δέν μούγροαρες σηνά ; Γιατί μ' άφνες δίχως εϊδήσεις σου, μήνες δάλεσους ; Κακόπαδο. Πρέπει να γίνης καμιά φορά πατέρας, γιά να καπώσης τή λαχτάρα μου. Και μόνο τήν τορινή κατάνοι μου να μιά γροσούρη, γι' έμει. —Ας είνε... Δοξασημένος ο Θεός που σέ ξανασπείλε γερό κοντά μου. Δοξασημένο τ' όνομά του!

—Έτσι φώναζε εκείνη τή βραδείά ο ματάμα Λεμπιτύ, με βοσκωμένα μάτια και κομπαιμένα λόγια. Μά δέν μονωλογούσε τώρα : —Αντίχου του, καθισμένος σ' αμφοσπόδι, κοντά στο άναμμένο τζάσα, τόν κούτιζε και τόν άκουσε ήμύλητος απ' τή βραδείά στανάγηρα, ο μικρότερος και π' άγαπημένος γιός του.

Τοίδεζε τ' ομιλέ άπολυτήριό του, τού έπτε με λίγα λόγια λε-

πομύρετες απ' τή στρατιωτική του ζωή, τόν βεβαίωσε πώς δέν θά χόριζαν πιά ποτέ τους γι' όταν πέροσαν ή πρώτες στανάγηρες τού ξαφνικού τού έρχομού, έφραγαν —γιός και πατέρας— μιά πάγια σουβλιστή και πότισαν τ' ξζαφρετικό τους φραγιό με άφθονο κρασί, γιά να γιορτάσουν τή χαρά τους.

Πέροσαν μέρες και βδομάδες, και τ' πράγματα ξαναήσαν σηνά-σηνά τή συνθησμένη τους όψη. —Ο γιός βόιξε μιά θέσι σέ κάποιον γεστοικό άγροστρια, ο πατέρας ξαναέμει μόνος γιά όλη τήν έβδομάδα στο έρωτικό καλύβι του, και κάθε Κυριακή μονάχα βλεπόντουσαν όλημερίς και ξεγνώσαν γι' οί δύο τους τούς καίμους τού προσπονού τόν χωρισμό, με στοργικές διαγύσεις.

—Ένα προί, ο ματάμα Λεμπιτύ εϊδοσπώθηρε απ' τόν δασόχου, πώς θά ρχόταν σύνταμα ο έπιθεωρήσης τής περιφερείας τού γιά τήν έτήρια έπιθεωρήση.

Τό έγγραφο τού σινισόσε ζήλο στην ύπηρεσία γι' άγροστρια παρακολούθησε τόν ύπόπτον λαθροθήρον, γιά να παρουσιάσουν σπών έπιθεωρήτη τ' ύπηρεσιακό δελτίο τους όσο μποροΰσαν πιο λευκό.

—Άμέσως άναψε πιά ο κομωμένος τόσοσ καρπό ύπηρεσιακόζ ζήλος τού ματάμα Λεμπιτύ. Καινούργιες άγροστιας και καινούργια καρτέρια άρχισαν πιά και καινούργιες βλαστήμησης και φιλάρια μονόλογοι ξεγνώθησαν απ' τ' στόμα του, κάθε που ακουγόταν ύποπτη τοιφετιά στο δάσος.

—Τι είχες, Γιάννη ; —Ο,τ' είχα πάντα!

—Έτσι μωμυόφρασε μιά νυχτιά —ξμεροφάμα κοντά— ο ματάμα Λεμπιτύ, καθώς πηρούσε απ' τ' κρεβάτι του άγοροξυτημένο, άρχίζοντας συγχρόνως γιά βάζη βιαστικά τις μαζούρες του μπότες και προσπαθώνοντας γιά διάση τ' ο βαρό μαγροσλήρα του.

—Ένας περιβολισμός είχε άντηχέσει πούν από μιά στιγμή, μέσα στή βαθιά ήσυχία τής ζαμαγής. γι' είχε έντηνέσει ξαφνικά τ' ο μάτομα Λεμπιτύ.

—Αναγτος και μισαντημένος ο γέρο δασοφύλακας, μωγροζόνοντας απ' τή μαγιά του, άρπαξε τ' ο κνηροσκό του όπλο, βεβαίωθηκε πώς ήσαν γεμάτο και βγαίνοντας απ' τή μισανουμένη πορτα τού καλύβιού του, γλίστρησε προσφυλακτικά στο μισανουμένο απ' τήν πυκνή βλάστηση μισαπατάμα τού δάσους.

Δευτέρος περιβολισμός ξανακούσφρασε σέ λίγο.

Σίγουρος πιά ο ματάμα Λεμπιτύ, πώς πρόκειται εξάσπαστος γιά λαθροθήρα, έννοωσε στή άμια του να βράση με λύσσα : —'Η ιδέα πώς οί λαθροθήρες, τ' ο πατριώκα γι' αναδέσπαστα αυτά πσανάμα, δέν τόν λογάφωσαν καθόλου, τόν μώνιασε σέ άπύσπαστο σημείο.

Χούφτισσε γερά και με πείσμα τ' ο γεμισμένο όπλο του και με λαχτήρα πενασμένου λίκου που μωμυόφρασε σέ λίγο.

Δέν γελάσφρασε τ' ο συνθησμένο του αυτί, και σέ λίγα ξεσφώβαλλε μπροστά του, άόριστη άζώμα, μιά μακρινή σιλουέτα άνθρώπου, που γλίστρησε σάν άχνός μέσα στο άχνόφωτο φόντο τής ά βέβασης πιά νύχτας.

—Αλτ !... —Αλτ !...

Μούγροσε με βραχνασμένη απ' τή λύσσα του φωνή ο ματάμα Λεμπιτύ γι' έχοντας άγνορη πιά τή λεία του, έτρεξε με άπύσπαστη γιά τήν ήλικία του σβελάδα πρ' τ' ο μέροσ τού άγνώστου.

Μά γι' έκείνος, ξαφνισμένος απ' τήν άγρια εκείνη στανάγη, που τού φάνηκε πώς βγήκε από λαρούγγη θηρίου γι' όμ άνθρώπου, δέν φάνηκε καθόλου κρόθυμος γιά σσημοφροθή με τήν έπαυτική αυτή πρόσκληση, αλλά κνηριμένος από τρομό, τ' οβάλε άμέσως στή πόδα.

—Ο γέρο δασοφύλακας, βεβαίωμένος πιά πώς πρόκειται γιά λαθροθήρα και καούθοντας πώς δέν μποροΰσαν να τόν φτάσουν τ' ο γέροκα πόδα του, τυφλώθηκε απ' τή φροσκα του και δίχως να σκεφθή πιά τί κάνει, σταμάτησε, στρέφασε τ' ο όπλο του σπ' ον άμιο,

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Η ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΪΤΣΑΚΗ

Ο Καραϊσκάκης ήταν, ως γνωστόν, νόθος υιός ενός άρματολού του Βάλτου, Ίσκου ονομαζομένου, κι' επειδή ήταν μελαφρός και κοντός, ονομάστηκε υποκοριστικά Καραϊσκάκης.

Από μικρός ο Καραϊσκάκης, φύσις ανήσυχη κι' ανυπότακτη, περιέτρεχε τὰ βουνά και όταν έφτασε σέ ηλικία δεκατέντε ετών, έγινε μέλος του άρματολικού σώματος του περιφημου άρματολού Κατσαντώνη. Στην άρχη μάλιστα προσελήφθη ως ψυχογιός, ένα είδος δηλαδή βοηθού γιά τη μεταφορά τών τροφίμων και τών όπλων τών πολεμιστών.

Αυτό όμως δέν ικανοποιούσε διόλου τη φιλοδοξία του μικρού Καραϊσκάκη, ό οποίος, μιά μέρα, φύσει ορμητικός και αυθάδης καθώς ήταν, είπε στον άρχηγό τον:

— Ούρ!... Τό κατάλαβες πού βαρέθηκα πειά να σου κουβαλώ τὰ σακιά και τίς πλώσες; Έγώ θέλω να με κάνης παλληκάρια σου, όχι να μ' έγης ακόμα ψυχογιό σου.

Ο Κατσαντώνης τόν κίτταξε καλά-καλά και τέλος, χαμογελώντας, του είπε:

—Θά σε κάνω, όρέ, άμα δείξεις πώς είσαι άξιος γι' αυτό!...

Ο Καραϊσκάκης δέν είχε τίποτα τη στιγμή εκείνη.

Σέ λίγον καιρό όμως ο Κατσαντώνης συνεκρούσθη με τόν στρατό του Άλή κι' άρνού έσχότισε κάμποσους Τούρκους, διάταξε να πάρουν την άσκητη μάχη και ν' ανέβουν στο βουνό. Τά παλληκάρια του ακολουθήσαν τη διαταγή του. Όταν όμως έπροχώρησαν άρκετά, άκουσαν νέους πυροβολισμούς πρós τó μέρος όπου είχαν μείνει οι Τούρκοι. Μετρούησαν τότε και βρέθηκαν ότι ήταν σωστοί. Τόν Καραϊσκάκη όμως τόν ξέχασαν έντελώς, όταν ό αδελφός του Κατσαντώνη, ό Λεπτινιάτης, φωνάζει:

—Μορέ, ό Καραϊσκάκης λείπει!

Αυτός θά χτυπέται εκεί κάτω.

Πήγαν τότε στο πεδίο της μάχης, όπου βρήκαν πράγματι τόν Καραϊσκάκη ταπεινωμένον, να πολεμά μόνος του τούς Τούρκους. Είχε σκοτώσει δυό άπ' αυτούς κι' είχε αναγκάσει τούς άλλους να μη τολμούν να βγούν από τὰ ταμπούρα τους γιά να φύγουν.

Οι κλέφτες τούς έπετέθησαν τότε έξ νέου, και άρνού τούς έτρεψαν εις φυγήν, πήραν τόν Καραϊσκάκη κι' ανέβηκαν στο βουνό.

—Γιατί, όρέ γύριε, έμεινες εκεί κάτω, άρνού έδοκα διαταγή ν' ανέβημε στο βουνό; τόν ρώτησε ό Κατσαντώνης.

—Γιατί έμεινα με βάραινα τó σακιά με τὰ τρόφιμα, απάντησε ό νεαρός κλέφτης, και δέν μπορούσα να πάρω τόν άνήφορο.

Ο Κατσαντώνης κατάλαβε άμέσως τί εσήμαιναν τὰ λόγια του. Τόν άγκάλιασε λοιπόν, του πέταξε τó σακιά και χαϊρώντάς του ένα άσχημο χαϊνοκρίθι, τόν έκανε πρωτοπαλλήκαρό του.

σημάδεψε με ταχύτητα τη φευγαλέα εκείνη σκιά κι' έπυροβόλησε.

Ένας στεναγμός πόνου άντήχησε άμέσως κι' ό γδουπός ένός κορμού πού πέφτει στο χόμα, έφτασε σι' αυτά του.

—Τόσο χειρότερα γιά σένα, παλληκάριο του σατανά!...

Έτσι μούγκρισε ό μάτρυπα Λεμιπατί, βλέποντας τó κερανοβόλο αποτέλεσμα του πυροβολισμού του. Και κατεβάζοντας τó όπλο του, έτρεξε πρós τó μέρος του άγνώστου, ό οποίος κυλιόταν και σουλουριάζόταν σάν φεϊδι στο χόμα.

Όταν έφτασε κοντά του, τόν έπιασε από τὰ άρθρα και σγουρά μαλλιά του και γύρισε τó πρόσωπό του πρós τó μέρος του. Τόν κίτταξε τότε με μιά βουθη περιέργεια, γιά να ιδη ποιός ήταν ένα τέλειος, μιά άμέσως μιά κραυγή άνείπτωτης φρίκης και σπαραγμού ξεφυγε άπ' τὰ χείλη του.

Στό κατάχλομο εκείνο νεανικό πρόσωπο και στα άτονα —σάν από γυαλί θαμπό— μάτια του άγνώστου, πού ψυχορραγούσε σπαρταρίζοντας, είχε άναγνωρίσει τó γιό του!...

—Ρεμύ... Ρεμύ... Παιδί μου... Τί συμφορά ήταν αυτή; Τί ήθελες έδώ πέρα μιά τέτοια ώρα; Τί ήθελες, Ρεμύ, παιδί μου; Έτσι μουγκρίζα, ξετρελλιαμένος άπ' την άπερίγραπτη όδύνη που ό μάτρυπα Λεμιπατί, διαγώνοντας συγχρόνως με μανία τίς γραθές του κι' άρίνοντας τίς βρώσες τών θολών ματιών του να τρέχουν άφθονα κι' έλεύθερα.

—Πατέρα... Πατέρα... Νά... Πήγαινα στον άνεμόμυλο... Κει πάνω... Γιά δουλειά τού άρνεματού... Σηρώθηκα λίγο πρωιά γιά να προφτάσω και σένα... Γιά... γιά να σου πώ... μιά... μιά «καλημέρα»... Μην κλαίς, πατέρα... Δέν... δέν πειράζει!...

Ένας σπασμός βίαιος τράνταξε τó σφιχτοκλεισμένο, στό μπράτσα του έξαλλου πατέρα του, κορμί πού Ρεμύ κι' ή ψυχή του ξεφύγνε άπ' τó μισοαναμμένο στόμα του μαζί με τούς κόκκινους άφρούς πού τó σπεράνωναν....

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΕΝΑΣ ΣΟΦΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

(Τούρκικες μύθες)

Μιά φορά κι' έναν καιρό, ζούσε ένας έξυπνος Τούρκος, ό Άμπου Μαζομέτ, ό οποίος κατώφθισε, από φραζά πού ήταν, να γίνει γιατρός και μάλιστα μεγάλος και τρανός γιατρός, άρνού έθεράπευσε κάποτε και τόν ίδιο τó Σουλτάνο από μιά βαρεία άρρώστεια.

Από τότε ό Άμπου Μαζομέτ δοξάστηκε κι' έγινε ό έπίσημος γιατρός του παλατιού. Έν τούτοις, όπως βλοι οι τυχεροί άνθρακοι, έτσι κι' αυτός είχε πολλούς έχθρους, πού τόν κατηγορούσαν με κάθε τρόπο στο Σουλτάνο.

—Έξετάστε τον, πολυχρομεμένο Σουλτάνε, του έλεγαν, και θά ιδητε ότι είναι ένας άξεσπος φραζά και τίποτ' άλλο!

Από τὰ πούλά, ό Σουλτάνος κάλεσε μιά μέρα τó γιατρό του, γιά να έξετασθή από ένα συμβούλιο σοφών.

Ο Άμπου Μαζομέτ παρουσιάστηκε στο παλάτι και χωρίς να χάση καθόλου την ψυχραιμία του, είπε στους σοφούς:

—Μπορεί να είσθε βλοι σας σοφοί, αλλά δέν είσθε και γιατροί. Τι θά με ρωτήσετε και τί θά καταλάβετε λοιπόν από τίς απαντήσεις μου; Γι' αυτό μου φαίνεται ότι ό καλύτερος τρόπος γιά να δήτε την άξία μου είναι ό έξής: Δέν υπάρχουν έδώ νοσοκομεία; Έγώ έχω τó βέβαια. Νά με αφήσετε, λοιπόν, μόνον κι' έλεύθερον μέσα σ' ένα νοσοκομείο και σάς υπόσχομαι, μέσα σέ 24 ώρες να θεράπευσω όλους τούς άρρώστους πού θά βρίσκονται εκεί. Θέλετε καλύτερη δοκιμασία άπ' αυτή;

Οι σοφοί έμειναν σύμφωνοι και ξεκίνησαν να πάνε σ' ένα νοσοκομείο. Όταν έφτασαν εκεί, ό γιατρός παρεκάλεσε τούς σοφούς να μείνουν άπέξω, γιατί ήθελε τάχα να κρατήσει, γιά κάμποσον καιρό, μυστική τη θεραπευτική μέθοδό του.

—Μονάχα τó φύλακα του νοσοκομείου θά μού επιτρέψετε να πάρω μαζί μου, είπε, γιατί δέν υπάρχουν κίνδυνος να καταλάβη αυτός τη μέθοδό μου, κι' έξ άλλου, γιατί μού χρειάζεται ένας βοηθός.

—Κάμε ότι θέλεις, του απάντησαν οι σοφοί. Έκείνο πού μάζ ενδιαφέρει εμάς είναι να ιδούμε τούς άρρώστους του νοσοκομείου θεράπευμένους μέσα σέ 24 ώρες.

Ο Άμπου Μαζομέτ πήρε κατόπιν τó φύλακα και μπαίνοντας στο νοσοκομείο, του είπε:

—Κίτταξε, άπ' ότι θά ιδής και θ' άκούσης να μην πής ούτε μιά λέξη, γιατί είσαι χαμένος.

Ο φύλακας ήσυχώθηκε με όλο να μην πη τίποτα. Τότε ό γιατρός του είπε:

—Έχει λάδι έδώ μέσα; Φέρε μου κάμποσους τενεκεδες.

—Αμα ό φύλακας έφερε τó λάδι, ό γιατρός τó άδειασε όλο μέσα σ' ένα μεγάλο καζάν και κατόπιν έβαλε φωτιά από κάτω. Σέ λίγο τó λάδι άρχισε να βράζει και να κοχλιαρίζει στα γειάτα.

Ο Άμπου Μαζομέτ φώναζε τότε έναν από τούς άρρώστους.

—Είσαι άρρωστος; του λέει.

—Ναι, γιατρέ μου!

—Χμ... Γιά να γίνης καλά, πρέπει να μπης μέσα σ' αυτό τó καζάν.

—Μέσα σ' αυτό τó καζάν πού βράζει; ρώτησε κατατρομαγμένος ό άρρωστος. Ξέρεις, γιατρέ μου... Έγώ ήμουνα άρρωστος έδώ κι' ένα μήνα. Τώρα τελειωτάως όμως πάω πολύ καλά.

—Τότε λοιπόν, τί κάθισα έδώ;

—Σάς είπα, γιατρέ, έμ' έτοιμος να φύγω.

—Άντε, φύγε... Κίτταξε όμως μη μάθουμε πώς είσαι άρρωστος, γιατί θά σε ξαναφέρουμε δεμεινον έδώ πέρα και θά σε ρίξουμε στο καζάν.

Ο δύστυχος άνθρακος έφυγε τρέχοντας και χαρούμενος πού γλύτωσε από τó λουτρό του ξεματιστού λαβιού.

Στην έξωπορτα τόν σταμάτησαν οι σοφοί και τόν ρώτησαν πού πάει.

—Στό σπίτι μου, άφεντιάδες, απάντησε εκείνος. Ο Άμπου Μαζομέτ μ' έκανε καλά, μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα.

Τά ίδια έγιναν και μ' όλους τούς άλλους άρρώστους. Όλοι τους τρομαγμένοι μπροστά στο καυτό λάδι, έδήλωσαν ότι ήταν έντελώς ήγκεις και τó κόψανε λάσπη άπ' τó νοσοκομείο. Έτσι, μέσα σέ λίγες ώρες δέν υπήρχε ούτε ένας άρρωστος στο νοσοκομείο.

Υστεροί άπ' αυτό, οι σοφοί όμιολόγησαν... τη μεγάλη έπιστημονική άξία του γιατρού Άμπου Μαζομέτ, του δούλου ή φρήμη, παρέμεινε από τότε άκλόνητη σ' μια την άπέραντη Όθωμανική αυτοκρατορία.

